

БЮЛЕТЕНЬ

Т-ва б.Вояків Армії УНР у Франції
та
Секції б.Вояків-Українців Французь-
ського Війська.

BULLETIN DES ANCIENS COMBATTANTS UKRAINIENS EN FRANCE
et de la Section des A.C.Ukrainiens ayant servi
dans l'Armée Française.

Рік II.

22 Січня 1948 року

ч.2/5

24, Rue de la Glacière Paris 13^e

Дорогі побратими!

В день величного нашого Національного Свята, у тридцяті роковини проголошення Самостійности Української Держави і у двадцять дев'яті роковини проголошення Соборности Земель її

Управа Т-ва б.Вояків Армії УНР у Франції та Управа Секції б.Вояків-Українців, що служили у Французькій Армії

засилають всім членам Т-ва й Секції, як також всім українським б.воякам у Франції і по-за її межами, а особливо ж, борцям за честь і волю нашої Батьківщини на самих її землях - свої найсердечніші привітання й поздоровлення із цим Святом.

Сподіваємося й віримо, що вже скоро прийде той час, коли всі ми разом із цілим вільним Народом Українським, зможемо радісно обходити це Свято у Великій і Соборній, ні від кого незалежній, Україні.

Старші й молодші наші побратими! Вище чоло! Твердіша рука! Чіткіший крок!

Єдиним серцем, могутнім хором, сильними акордами:

"ЩЕ НЕ ВМЕРЛА УКРАЇНА, І СЛАВА І ВОЛЯ!"

У день Національного Свята містимо ЗАПОВІТ СИМОНА ПЕТЛЮРИ, вищений в журналі "Тризуб" ч.15 з 22 Січня 1926 року /Париж/:

ПАМ'ЯТІ ПОЛЕГЛИХ ЗА ДЕРЖАВНІСТЬ.

В день свята української державности встануть передо мною постаті лицарів і мучеників великої ідеї.

Тих, що життям своїм заплатили за свою віру в нею.

Тих, що найдорожчим окарбом засвідчили підданність батьківщині.

Тих, що власним чинюм крові і праці, гарячого патріотизму і тико-
нання обов'язку уміняли - для одних слухати і для других наказувати,
а обом і разом коритись вищим наказам нації, через її вождя переказаним,
розпочали нову добу в історії України.

Тих, що створили спільним чином свого життя найкращу легенду нації - легенду збройної боротьби її за своє право жити вільною і державно-незалежною.

Тих, хто заслужив право на те, щоб стати незабутнім в історії України, хто зв'язав її величне минуле з світлим майбутнім і переказав нам, живим та майбутнім поколінням, великий заповіт: національної помсти та недовершеного чину.

Шлях звільнення кожної нації густо кривиться кров'ю. Нашої - так само. Кров'ю чужою і своєю. Ворожою і рідною. Кров закінчує глибокі процеси національних емоцій, усвідомлень, організаційної праці, ідеологічної творчості, всього того, що нація і свідомо і ірраціонально використовує для ствердження свого права на державне життя.

Кров пролита для цієї величної мети не засихає. Тепло її все теплим буде в душі нації, всі відіграватиме роль непокоючого, тривожного ферменту, що нагадує про нескінчене і кличе на продовження розпочатого.

З цим чуттям завжди переживаю я наше свято державності. Воно все зв'язується у мене з дорогими - незабутніми образами тих, хто дав нам право його святкувати, подібно до того, як величаві мелодії нашого гімну що в цей день здаються особливо урочистими, а слова обов'язуючими, - все зливається з передсмертними стогнаннями тих, чий дух тоді тільки повірить у щирість і поважність нашого святкування, коли ми не сцовами - співами, а ділами докажемо нашу моральну вартість бути достойними свята.

Хай же в цей день ми глибше, як коли, відчуємо велику вагу передсмертних заповітів наших лицарів!

Хай свято сьогоднішнє навчить нас шанувати пам'ять полеглих і бережно плекати традиції боротьби за українську державність, такі чисті і проречі, такі ушляхотнюючі, бо і оправдані і окроплені святою кров'ю найкращих синів нації.

А найголовнішою з тих традицій буде: пам'ятати про неминучість відновлення боротьби тими самими знаряддями і під тими самими гаслами, що ними користувалися і ними одушевлялися жертви військових подій 1917-1920 р.р.

Українські мечі перекуються на рала тільки тоді, коли гасло - НЕЗАЛЕЖНА ДЕРЖАВА УКРАЇНСЬКА - перетвориться в дійсність і забезпечить отому ралові можливість зужитковувати рідну плодючу землю з її нечисленними багатствами не для потреб третього або другого з половиною чи якого іншого інтернаціоналу, а для устаткування і зміцнення власного державного добра і збагачення рідного народу.

Отже: не забуваймо про меч, учімося міцніше тримати його в руках, а одночасно дбаймо про підживлення нацією моральних елементів її буття - творчої любові до батьківщини, осторожкості до ворога та помсти за кривди, заподіяні ним, - в симбіозі яких знайдемо і вірний шлях до звільнення і програм для будівництва!

Великий чин наших лицарів вчить вірності ідеалам і умінню підпорядковуватись. Тільки вірність і слухняність творять передумови успіху національної боротьби.

Біля гасла: Українська Народна Республіка - Українська Незалежна Держава об'єдналися всі справді активні сили нації в її боротьбі за незалежність. Тільки в моральній атмосфері, утвореній тією боротьбою, могли з'явитись світлі постаті полеглих, тільки на цьому ґрунті могла зродитися жива легенда дальшої нашої боротьби, що живе невміручою в душі нації і ферментує її сили на нові виступи.

Моральним чотирьохкутником - отим старокозацьким табором - поставимося ми в переходові дні нашої історії до всіх негідних наступів на нашу єдність та вірність випробованим ідеям. Скупимося один біля одного з готовністю взаємної допомоги і перестороги, - і ми витримаємо всі "міри й проби" незалежно від того, чи вони походять з якогось інтернаціоналу чи від його класократичного антиподу.

Вірність є основою не лише родинного життя. Вірність ідеям є підставою внутрішньої сили ширших громадських об'єднань, до національного включно. Наша вірність тим ідеям, за які голови покладали незабутні лицарі оружної боротьби за українську державність з часів 1917-1920 р.р. буде найкращою пошаною до світлої пам'яті їх, до великого чину їхнього життя і нарешті до розуміння глибокого змісту тієї думки, що її вклав законодавець в акт свята Української Державности.

"Весті о родіни"

/закінчення/

Ми як раз для цього номера бюлетеню, присвяченого Українському Національному Святкові, і залишили кінець нашої статті розпочатої в 3-му числі бюлетеню.

Читач пригадує, що ми писали про "послання" дванадцяти з половиною мільйонів "трудящих Советської України", адресоване до "любимого, великого й дорогого учителя й вождя товариша Сталіна". Ми зазначали тоді, що в цьому посланні є сила всяких словесних "перлів", до яких ми обіцали вертатися. Робимо це як раз тепер.

Ось наприклад:

"Советська Росія стала маяком всього передового й прогресивного людства"...

"Український народ любить і є гордий своєю Батьківщиною, великим Советським Союзом..."

"У нас нема й не може бути національних протиріч, національного безправ'я, відчуження поміж малими і більшими народами..."

Беремо ці цитати повною жменюю з великих шпальт московських "Известий" цитованих нами раніше. І беремо, як раз тепер, у цей Великий День, пласко тепер, бо відчуваємо зовсім протилежне цим твердженням, перейнятим при-

служницькою рабською психикою. Беремо їх тепер тому, що відчуваємо гордість бути вільними, а не рабами тов.Сталіна, а ще й тому, що дихаємо повними грудьми свіжим повітрям на світанку не тільки надії, але й певности в тому, що Український Народ теж скоро скине з себе ненависне московсько-советське ярмо і захоче вільним, своїм власним життям, незалежно від советського "маяка". У день нашого Національного Свята ми відчуваємо не тільки "національні" протиріччя що-до Москви, але й безмежний і нестримний спротив проти цього "маяка" - Советської Росії. І ми теж відчуваємо гордість нашою Батьківщиною, але не Советським Союзом, але Україною, частиною якої, і теж невідірваною, являємося ми.

Ми знаємо, як фабрикуються "стахановським" порядком всякі резолюції в Советах, ми знаємо, як їх "одногласно" там приймають, знаємо також, що московські агенти на Україні можуть під тими заявленнями, солодко-м'якими, дешево-мітінговими заявами у вірності підписати мільйони призивів. Але ми знаємо так само, що ті резолюції мають таку ж варшість і таке ж значіння, як, скажімо, наприклад, свист рака. Бо знаємо для чого приймаються і друкуються оці стереотипні й стандартні заяви в імені "трудящих". Самі "Известия" це зраджують. Ось вони пишуть в передовій:

"Український народ знає, що тільки в складі могутнього Советського Союзу йому забезпечено честь й незалежність, волю і розквіт".

Ось що, ні більше, не менше! Повна синхронізація між "заявами" "Трудящих" і висновком "Известий". Виходить, краса! Повне порозуміння, згода, слухняність "хахла" і т.д.

Але вдумаймося в зазначену формулу "Известий". Про яку "честь і незалежність" чи "волю і розквіт" України говорить Москва? Честь бути рабом і підлизником московського Кремля, честь /чи безчестя?/ зріктися свого імені, свого національного характеру, свого обличчя, своїх традицій? Честь - бути німим виконавцем директив могутнього в Советах Політбюро і його ватажка Джугашвілі-Сталіна? Честь бути й далі "кочегаркою" Советського Союзу, годувати його й поставати пшеницю, цукор, манганець, вугіль, залізо, але за що? За те, щоб "Известия" похвалили за слухняність і вірність і нагородили, крім Солсвік, Сибіру й Колими, ще й ласкавою усмішкою? Честь і незалежність!? Щоб бути під владою чистокровного москаля Нікіти Хрущова, щоб мати делегацію в Об'єднанню Націй, делегацію, яка грає під дудку Москви і яка тільки назву має українську?

Москва забезпечує нам "незалежність"! Яку і від чого? Правда, незалежність від нашого власного думання, незалежність від нашої багатой історії, незалежність від нас самих. Не хочеться забирати місця, а то влучно було б тут навести і проаналізувати цитати з "Братів Карамазових" Достоевського, а саме "Сказаніє о Великом Інквізіторі". Як читає згадає цю річ, написану пророком і предтечою большевизму, то тоді зрозуміє увесь цинізм і нахабство, яке зкладає Москва в таке дороге для нас слово - незалежність.

Москва забезпечує нам волю!? Шей розквіт!? Страхіття розстерзаної Москвою нашої Батьківщини, роки неволі "під московським караулом", ріки пролитої нашими батьками і братами крові в боротьбі за справжню волю і розквіт, організація голоду в 1933 році, винищення й вичерпання наших природних багатств - як раз доказом протилежного. Навіть не торкаймося нашої давньої історії, вкажім лише на роки 1921-1947, і ми зрозуміємо слова червоного "генерала" Муравйова з 1917 року про те, що він несе "на багнетах

червоної армії" вляволення і волю Україні. І приніс! А що приніс, то розказали про це Скрипник, Хвильовий, Волобуєв, Чупринка і "ім же ність числа"...

Закінчують московські "Известия" тим, що "український народ буде охороняти і скріпляти міць Советського Союзу". бо... мовляв Україна "є невідривною частиною і вічно нею буде в складі Советського Союзу". Таке запевнення, нічого не поробиш, так і написано. Що це "бред сумасшедшаго москвитянина"? Чи це набір слів? Чи це захльоснування московського редактора, якому "море по коліна" і який п'яніє од "манії велічія"? Ні! Думаємо, тут справа глибша. Це, по нашому, система вщепити в маси свого "великаво великорускаво племені" почуття господаря над Україною, почуття власника не тільки української землі, але й власника української душі. На наш погляд, подібні вирази і подібна тактика - це методи для потреб внутрішньої політики. Часте повторення вояких запевнень у "вірності" й у "відданності" говорить за те, що самі московські можновладці не вірять у правдивість цих запевнень. Тому то треба, мовляв, запевняти скорше самого себе, що й роблять.

З нашого боку підтримаємо їхню зневіру і їхню непевність у їхній владі на Україні. Ніякі заяви московських "Известий", ніякі декларації московських прислужників, опричників і доглядачів на Україні не повернуть хід колеса історії, не зможуть його зіпхнути з шляху наміченого актом 22 Січня в Києві, коли вільний Український Парламент - Центральна Рада - своїм 4-им Універсалом проголосив:

"Однині Україна стає Вільною, ні від кого незалежною Державою Українського Народу".

Буде так, як промовило тоді вільне українське серце, буде так, як говорить тепер пролита для тої святої мети українська кров, буде так, промовляє Одвічний Дух України в душі кожного українського патріота.

Буде Україна вільною, ні від кого незалежною Державою Українського Народу!

Д.Таргай.

П о ж е ж а .

А було це дуже давно. І як раз у жнива. Ще не всі повернулися з роботи. Лише пастухи заганяли худобу. І коли враз:

-- Горить... - Дим... - Пожежа...

На місце пожежі бігли ті, що були вже в селі, бігли й ті, що поверталися з поля. Дивишся, дим наче й недалеко, а станеш бігти, - біжиш, біжиш... Нарешті... Хата Хоми вже догорає... Бідний Хома, мабуть, ще не знає про своє нещастя. Жінка його горосить: - Ой, лишенько! Ой, нещастя! За що ж така кара? - Двоє маленьких діток стоять оддалік і туляться одно до одного. Вогонь вже перекинуло на сусідову хату. Нарід збирається. Де-хто толкує.

- Мабуть хтось із злости запалив. - Аба, мабуть, сама загорілася. - А ви спитайте Настю /це жінка Хоми/, коли вона сажу трусилася? - А й горить. - Кажіть? Стріха суха, як перець. - Щоб пак! Щоб у таку спеку не була суха! - Аж тріщить! - Що ж робити? - Гасити треба... - Так треба...

- Коли б не стояли оттак всі, роззявивши роти, а стало б рядком аж до криниці, передавали б відрами воду, тоб і погасили...

Вогонь перекинувся ще далі.

- Так може пів села згоріти... - Авжеж може! - А через те, що ніхто не гасить. - Навіть ніхто пальцем об палець не вдарить! - Взятися б всім розкидати стріху і згасили б! - Ай справді, коли ж ніхто не береться...

Староста села, Грицько, прибіг, засалався, вхопив сокиру і з криком: "Гайда, хлопці!" кинувся у вогнище.

- Що я дурний, щоб лізти у це пекло?... - Або я? - Та й хто ж полізе?... - Тож осмалитися можна!... - Атож, як поросся...

Бідний Грицько сокирою: "Геп!" і кровва впала. Вогонь шарпануло і страшенними стовпами десятикратно шпурнуло на сусідову хату.

- Що він робить?... - Він не гасить... - А ні, ще більш помагає пожежі.

А потерпілі спокійно із злим задоволенням дивилися, як огнісько займало сусіда.

- Не я один згорю!... - Нехай і його хата горить!... - Ага, радів, коли моя горіла!

Ті, що були "на черзі", поспішали виносити "добро" із хат. Грицько бачить, що діла не буде, весь чорний і обсмалений, забіг наперед і гайда рубати дах ще негорілого.

- Що з ним?... - Божевільний!... - Ще ж хата не горить, а він рубає... - Не шкода, коли б горіла, а то ще ж навіть і іскорка не впала...

Але вогонь лютував, маленький подув вітру і іскри золотим зерном посипалися на недорубану стріху. Не врятував Грицько. І засапаний, обгорілий, зіпрілий, став, густо сплюнув і крізь сціплені зуби процідив: "Чччорти!..." А дядьки спокійно толкували, що потрібно робити, як то треба гасити, чи не варто видумати таке щось, щоб гасило. Жінки кричали, голосили. Діти плакали, верещали. Худоба блукала і ревла. А вогонь паляхотів, тріскотів і легеньким вітром продовжував мандрувати, пожирав хатину за хатиною і нарешті зупинився на... останній. Пів села все таки згоріло. Насунулася темна ніч і іскорки, як зірочки жевріли по тих місцях, де не так давно стояли хатки.

Так це було давно. Чи не приходилося вам тепер десь зустрічати подібне явище і бачити, як навкруги пожежі бігають, кричать, ляпають язиками, махають руками, толкують... Такі думки прийшли в голову як раз на наше Величне Національне Свято...

Анатолій Арабковіноський

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ.

З приємністю містимо лист воюка Української Повстанчої Армії, що наспів до нас. Із зрозумілих причин не подаємо його прізвища.

"Вішанове!

Сердечно од всього серця вітаю Т-во бВояків Армії УНР у Франції! Вітаю Вас нашим героїчним привітом УПА - "Слава Україні!" - та сто літ життя нашому генер. хор. Олександрові Удовиченкові!

Дуже мило чути мені, що Ви хочете мене прийняти у Т-во б. Вояків Армії УНР у Франції. Кождий Українець, кожда Українка, оскільки здібна, повинні належати до нашої Армії.

Не хочусь багато росписувати та бажаю вступити у члени Т-ва б. Вояків Армії УНР у Франції.

А рівнож вітаю вас і всіх товаришів з Новим Роком та желаю Вам від серця, щоби наші мрії сповнилися та ми повернули до Рідного Краю та працювали своєму Народові і другі Різдвяні Свята та Новий Рік мали на Рідній Землі - Україні!

З пошанов. Слава Україні! Слава УПА! Слава Т-ву бВояків Армії УНР у Франції!

Другий лист від сотн. Гринюка:

"Прочитавши бюлетень Т-ва, я наче переродився: відчув себе в тому середовищі побратимів, в яким був 30 років назад. Яскравіше повстали в пам'яті широкі українські лани, які прийшлося кілька разів перейти пішки у нерівній боротьбі з різними ворогами України. Пригадалися друзі по зброї, яких мабуть вже багато в живих немає, а хто ще живий, то й ті розкидані по всім закуткам світа. Вітаю Т-во, що спромоглося на видання бюлетеню, який ще більше з'єднає бувших воюків Армії УНР в одну родину, бо нас в'яже одна Велика Ідея, нас в'яжуть спільні переживання тяжких кривавих років. Т-во, будучи самостійною, ні від яких політичних партій незалежною організацією, маючи здоровий моральний вклад, повинно високо нести бойовий прапор УНР, прапор облитий кров'ю друзями по зброї за Незалежність України і бути дороговказом для тих, хто безкорисно любить свою Батьківщину, особливо, як казав Т. Шевченко: "любить її во время люте..."

Бажаю успіху і хай Вам Бог допоможе в цій корисній праці.

Слава Україні!

П. Гринюк".

І ще один, з далекого Індокитаю, від члена нашого Т-во легіонера А. Патека:

"Від імени всіх наших друзів, що колись були разом, а тепер перебувають далеко, на Сході, дозвольте вас привітати з Новим Роком, з новим щастям! Від широкого серця бажаю Веселих Свят, щастя й здоров'я та довгого віку. Хай Господь Бож збереже всіх Вас від різних негод та допоможе в свій час вернутися на Рідну Землю.

Слава Україні!

леГ. Патек.

Новий рід гармати.

Як тепер пише французька преса, в кінці останньої війни уживано було гармату, що зовсім не робила відкату під час стріляння. Ця якість гармати досягнено в наслідок збільшення розміру камери згорання вибухових речовин та пророблення отвору /противідкатного/ в задній стінці цієї ж камери. Рахуючи, що спротив зустрінений газами в цьому отворі є рівний спротиву набою, що вилітає, виходить ніби гармата стріляє в двох напрямках: "справжній постріл" в сторону ворога і "несправжній", або холостий в напрямку залілля.

В розвитку артилерії цей винахід уможливило значне зменшення ваги гармати завдяки анулюванню відкатних та противідкатних приладів та облеглише самий лафет за рахунок його міцности. Тепер навантаження його значно зменшується.

Таке зменшення ваги ясно вказує на збільшення прохідности та полегшення вибору й улаштування вогневої позиції на відносну незалежність кута повороту від положення лафету, на зменшення рушійної сили тягача аж до можливости перенесення гармати /45-80 мм/ двома вояками /теперішня овітська модель/ і одним вояком /американська модель/.

Ми бачимо в цьому початок курінної чи сотенної артилерії з плоскою траєкторією /термін наш/, а також різні види особливого призначіння полкової, дивізійної чи можливо й армійської.

На загал можливості розвитку та примінення даного типу гармати дуже великі. Але все таки цьому типу доведеться витримати конкуренцію ракетних бомб /Фау/. Тому дуже тяжко передбачити, чи даний тип гармати займе належне йому місце в озброєнні.

П.Н.

Х р о н і к а .

Пам"яти наших полеглих товаришів.

Щоб вшанувати пам"ять товаришів, що полягли під час останньої війни, Секція б.Вояків-Українців Французької Армії відслужила в неділю 11 січня в Українській Православній Церкві в Парижі панахиду за спокій душ Щербини Володимира, Гатака Миколи, Симака Івана, Панченка Миколи, Бращука Степана, Очеретяного Володимира, Гребенюка Олександра, Руденка Миколи і Гарасимюка Гаврила.

Від імени Секції складаємо щирю подяку пан-отцеві й отцери-діяконові, церковному хорві та всім присутнім, що помолилися за спокій душ наших товаришів.

Організаційне життя Т-ва.

На останньому засіданні Управи Т-ва, що відбулося 12 Січня о.р.
- Прийнято чи поновлено в правах членів Т-ва - 7 осіб.

- Затверджено звіт скарбниці і операцій за 1947 рік. Коротко він виглядає так:

Сальдо на 1.1.1947 р.	11.229. -
Поступило за 1947 р.	50.209. -

Разом	61.438. -
Видатки за 1947 р.	50.030. -

Сальдо на 1.1.1948 р.	11.408. -

- Постановлено відновити філію Т-ва в Шалеті /деп.Люаре/. Працю по відновленню філії доручено п.В.Мотриченкові-Зубенкові.
- З огляду на виїзд членів Т-ва з Регону в інші місцевості для праці постановлено реорганізувати філію в тому районі, об'єднавши околиці місцевості, а саме Льонгві-Регон-Героеранж. Справу переорганізації нової філії доручено сотн.А.Рибалці.
- Постановлено відновити зв'язок Т-ва в Моншанен-ле-мін. Зв'язковим Т-ва на цю місцевість призначено п.Корнія Мулявку.

Пресовий фонд Товариства.

Прислали пожертви на пресовий фонд: п.Марецький - 520 фр., хор.Буткевич - 300 фр., п.Мантуляк - 250 фр., п.С.Мартинюк - 200 фр., - п.пполк.Мацак - 200 фр., п.А.Синявський - 100 фр., п.М.Гонта - 100 фр., п.Мулявка - 60 фр., п.Кармалецький - 60 фр., п.Лнанченко - 60 фр., п.Ю.Кравченко - 80 фр. - Щира дяка жертводавцям. Дадаємо ще: від ХХХ - 50 фр.

Ялинка в Льонгві.

1 січня с.р., заходами Української Колонії в Льонгві, влаштовано було ялинку, в якій велику участь взяв Жінчий Комітет при Укр.Правосл. Парафії в Льонгві в складі паній Лисенко Любови, Євдошенко Теклі й Рибалко Антонини, а також хор під орудою п.Лисенка Левка. На початку хор проспівав "Роздество Твое" і кілька колядок та щедривок. Далі діти проспівали "Нова радість стала", "Човен хитається" й "Задумала стара баба". Потім відбулася п'єска "Вовк та ягня" відіграна дітьми: М.Рибалко, Т.Євдошенко і маленька Галя Рибалко. Діти-актери заслужили гучні оплески. По тому декламували: Довгова Лідія, Рибалко Галя, Євдошенко Тарас, Євдошенко Оксана і Євдошенко Надія. Дід Мороз роздав подарунки дітям, яких було понад 20 душ. На закінчення проспівано було "Де згода в сімействі", а сотн.А.Рибалко подякував всім учасникам та присутнім, що спричинилися до успіху дитячої ялинки.

З а к л и к

Ініціативної Групи Українських Вояків-Громадян міста Гренобля та околиць.

До всіх провідників українських партій, репрезентантів різних політичних угруповань!

В єднанню сила! Це безперечний факт. Цьому ніхто не заперечить. І, здається, нікому в світі так не потрібно такої сили й об'єднання, як нам - Українцям - а з окрема тут на еміграції.

А чи об'єднані ми, як цілість? На превеликий жаль, ні. Тому само собою виникає питання. Хто ж власне має нас об'єднувати? Та біля кого

маємо єднатися? Ось перед нами лежить де-кілька закликів від різних політичних партій, груп і групок, які закликають єднатися біля них, і тільки біля них, бо тільки вони йдуть правдивим національним шляхом, бо тільки вони "за Україну до загину". А решта - це шкідники.

І деж тут розібратися звичайному сірому чоловікові, хто тут в дійсності правдивий, а хто фальшивий? Такий хаос, таке баламутство не приносить жадної користі ні для нас, ні для України, а навпаки сіє зневіру у наші власні сили...

Шановні Провідники та Репрезентанти різних партій, груп і групок! Перед тим, як об'єднувати нас, об'єднайтеся раніше Ви самі! Поставте Ви національну справу вище Ваших амбіцій та персональних порохунків! Сядьте всі біля одного стола, як правдиві сини однієї Матері України, порозумійтеся між собою. Тоді і буде тільки один Український Центр, який би нас об'єднував, репрезентував, наказував і обороняв. Такого міцного об'єднання бажають всі, до такого об'єднання з певністю приєднаються всі.

І коли б наше загальне бажання здійснилося, тоді тільки гасло Один Бог, Одна Мати Україна, Одна Нація і Одна Репрезентація були б для нас святим законом.

Ми хочемо свято виконати наш національний обов'язок, ми хочемо дати нашу половину лепту на користь Національної Справи. Але кому ж власне дати? Дати одним - це, значить, попасти в неласку других. І як же нам вийти з цього заплутаного становища? Отже виходить, або не давати нікому, або вести політику хитрої баби Руданського, яка ставила одну свічку Богові, а другу чортові.

За цей шкідливий для української справи хаос осуджуємо Вас і тільки Вас, Шановні Провідники і Репрезентанти різних партій, груп та групок. Не ми, звичайно, сірі громадяни, відповідальні за цей хаос, а ви, що очолюєте нас.

А може для Вас гасло "В єднанні - сила" не цірком зрозуміле?

То пояснюємо Вам, що тільки об'єднаним фронтом ми зможемо достойно обороняти наші національні і соціальні права. Ще маємо час, щоб зробити таке об'єднання.

Адреса для кореспонденції Т-ва:

M. A. Arabkovinsky
24, Rue de la Glacière Paris 13^e

Греші ж посилати на адресу:

Mr. V. Lazarkevitch
24, Rue de la Glacière Paris 13^e